

og en anden mindre heldig, uden derfor at have Noget, man kan kalde egentlig Mistillid. Man kan mene, at en vis Retspleie har visse Fortrin og visse Mangler, og man kan mene, at Manglerne ved en Retspleie ere større end ved en anden, og omvendt, at Fortrinene kunne være større ved den ene end ved den anden, men man har ikke nogen grundig Mistillid, fordi man antager, at det og det bør gennemføres ved en Retsreform. Det ærede Medlem udtalte noget Bignende som Ordføreren for Flertallet, at Hensættelse i Straffefængsel var en vilkaarlig Handling, og det blev defineret paa den Maade, at det var en Vilkaarlighed fra Administrationens Side, fordi den ikke behøvede at ejebere en Straffedom strax; det er en Bestemmelse, om hvilken jeg ikke skal udtale mig videre. Na, jeg tilstaar, at jeg i hvert Tilfælde skjønner, at hvis Administrationen vilkaarlig benyttede den Ret, der er givet den i saa Henseende, til uden videre snart at sætte en Mand i Fængsel strax efter Dommen og snart lade ham gaa fri i længere Tid osv., saa vilde dette være et aldeles utilbørligt Misbrug af den Myndighed; det er lagt i Administrationens Haand. Kunde eller kan man paavise noget Saadant, vilde Slutningen deraf være, at man maatte tage denne Myndighed fra Administrationen og gennemføre en ny Lovgivning paa dette Omraade. Men Slutningen er aldeles ikke den, at Grundloven har villet tage Sigte paa det Forhold. Jeg skal altsaa tillade mig vedblivende at fastholde, at det, der saaledes er fremkommet imod den Anskuelse, jeg nu har gjort gjældende, ikke forekommer mig at være slaaende. Jeg skal ikke gaa dybere ind paa Forholdet; thi jeg skjønner ikke rettere, end at der nu kan være sagt nok om denne Sag, som jo ogsaa tidligere har været meget omhandlet her i Thinget.

H. S. Larsen: Jeg kan fatte mig meget for. Det er ikke Meget, der behøver at siges til det ærede Mindretals sidste Bemærkninger. For at Sagen ikke skal tabe sig i Enteltheder, vil jeg tillade mig at fremhæve de væsentligste Udgangspunkter. Man kan, som det ærede Mindretal, tage sit Udgangspunkt derfra, at det gjælder om at vælge imellem et Ords videre og snevrere Betydning eller et Ords forskjellige Betydninger, idet der altsaa kun er Tale om det, man kalder for en snevrere eller en videre Fortolkning. Eller man kan, som jeg mener er rigtigst, gaa ud fra, at Ordet „fængsles“

har en bestemt Betydning, hvorefter det omfatter enhver Art af Fængsling, saa at man, naar man vil indskrænke denne Betydning, skal gjøre det i Henhold til Reglerne for indskrænkende Fortolkninger. Man kan vælge, hvilket Udgangspunkt man vil, man kommer dog til det samme Resultat, og dette vil jeg bede det ærede Mindretal særlig at mærke sig. Fra hans Udgangspunkt skylder han at føre Bevis for, at man bør forstaa Ordet „fængsles“ som kun omfattende Varetægtsfængsel, skjøndt Ordet almindeligste Betydning i Lovgivningen, naar det bruges kun om en enkelt Art Fængsel, er Straffefængsel. Det Bevis har han ikke ført, og jeg paastaar, at det kan han ikke føre. Det ærede Mindretal udtalte, at det ikke er givet, at det er den hyppigste Betydning af Ordet „fængsles“, at det betegner Straffefængsel. Han behøver imidlertid kun, som jeg sagde i mit første Foredrag, at slaa op i det let overkommelige Hjælpemiddel Sürgensens Lovlexikon for at finde, at Ordet „fængsles“ i vor juridiske Sprogbrug absolut fortrinvis bruges om Straffefængsel; altsaa skylder han fremdeles at bevise, naar han vil have Ret, at Ordet alligevel her i Grundlovens § 57 er brugt i den sjeldnere Betydning. Det ærede Mindretal paastod endvidere, at naar Grundlovsudvalget havde udtalt, at Paragrafen stærkede Rigsdagsmænd mod kriminel Forsølgning i Almindelighed, saa betegnede dette kun, at de vare beskyttede, indtil der var gaaet Dom i Sagen. Enhver Domsældt vilde kunne glæde sig i høi Grad, hvis det ærede Medlem havde Ret i, at Retsfølgningen ophører med Dommens Afslutning; men der er et Led til, og det er Dommens Udførelse, dens Execution, det hører med til Retsfølgningen. Vil det ærede Medlem have yderligere Vidnesbyrd, kunde jeg gjerne nævne ham mange Lovsteder, hvor der udtrykkelig bruges Udtryk som at forfølge sin Sag, hvor der er Tale ikke om Dommen, men om de efter Dommen følgende Skridt. Jeg oplyste før, at Grundlovsudvalget havde erkjendt, at Gjældsarrest paa Person baade efter og før Dom laa i Ordet „fængsles“. Men naar Arrest efter Dom kan indbefattes under Ordet „fængsles“, vil det altsaa sige, at Ordet „fængsles“ efter Grundlovsudvalgets bestemte Udtalelse ogsaa rummer Tilfælde, hvor der er gaaet Dom i Sagen, nemlig i private Gjældsager; men naar dette er Tilfældet, saa vilde det dog være høist mærkeligt, om ikke Ordet ogsaa kunde omfatte Tilfælde, hvor der er faldet Dom i offentlige Sager. Alt